

ШКОЛНА БИЛКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА III	ОСНОВАТЕЛИ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ	Одобренъ и препоръченъ отъ Министер. на Народ. Просвѣщение съ окр. № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Год. абонаментъ 60 лв., полугод. 30 лв. Адр. на редакцията ул. Априловъ, 18 София. Брой 2 лева	РЕДАКТИРАТЪ: КАЛИНА МАЛИНА ПИЛИГРИМЪ	БРОЙ 9
----------------------	--	--	--	------------------

Златната монета

Седълъ единъ сухъ и дрипавъ човѣкъ на пейката въ градския паркъ подъ едно брѣзово дърво. Било есенъ и единъ листъ се отронило отъ дървото и капналъ предъ нозетъ на бедняка. Като го видѣлъ, той си въздъхналъ и казалъ:

— Защо ми си, като не си жълтица?

Въ този моментъ задъ него се обадило единъ гласъ:

— Ти си толкова лѣнивъ, че не заслужавашъ нито петакъ. Но нали иде зима, нека да ти помогна. Азъ ще разтърся дървото, ще паднатъ стотици листа и ти трѣбва да намѣришъ истинската жълтица. По тежката само ще я познаешъ.

— Добре, — отвърналъ беднякътъ — само не друсай дървото силно и много. Какво ще стане, ако изпаднатъ всички листа!

И наистина невидима сила друсала дървото, и земята се покрила съ хиляди жълти листа. Погледналъ ги беднякътъ, дигналъ единъ, два, десетъ листа, омръзнало му да се навежда и да ги опитва на дланъта си и си казалъ:

— Лудъ ли съмъ да опитамъ всички листа! Сигурно, това е дяволска работа, а пъкъ азъ не съмъ глупакъ!

И той оставилъ листата на мира, като се препичалъ на топлото слънце, унесенъ въ несбжднати мечти. Въ това време духналъ силенъ вѣтеръ и отвѣлъ листата въ страни. Предъ нозетъ му останалъ само единъ листъ.

Беднякътъ го погледналъ и си

Захарнитъ ябълки

казалъ:

„Прилича на жълтица, наистина, но тоя дяволъ си играе съ мене. Иска да ме измами.“ — По тая причина той дори не си помислилъ, защо

тоя листъ останалъ неподвижно и не си направилъ труда да го вдигне. Следъ малко, когато беднякътъ станалъ и си тръгналъ, къмъ пейката приближили две деца. Едното отъ

тѣхъ, като погледнало къмъ листа предъ пейката, извикало:

— Златна пара!

Преди да се наведе, другото о изпреварило и грабнало златната монета.

Скарали се дветъ деца на кого принадлежи златната пара и въ тоя моментъ беднякътъ, който едва изминалъ десетина крачки, повърналъ се и строго имъ казалъ:

— П р а т а е м о я ! Не видѣхте ли че азъ стояхъ на пейката и съмъ я изпусналъ. По-скоро я дайте тука!

Изплашеното дете, което държало монетата, дало я на бедняка и той я спусналъ въ джоба си.

Децата изпърво съжелявали, за що се скарали и не я подѣлили братски, но после си размислили, че е на беденъ човѣкъ и се успокоили.

Бездѣлникътъ влѣзълъ въ една кръчма, поржчалъ си храна и вино и се приготвилъ да заплати смѣтката. Потърсилъ изъ джобоветъ си златната монета, но не я намѣрилъ.

— Вагабонтино, ядешъ и пиешъ, а не желашъ да платишъ, — викалъ кръчмарьтъ. Мислишъ съ измама ли да се отървешъ? И като го ударилъ, той го изхвърлилъ отъ кръчмата, следъ което повикалъ единъ стражаръ за да го арестува.

Презъ това време децата тръгнали да си отиватъ! Близо къмъ изхода тѣ изново видѣли златната монета, паднала отъ скжсания джобъ на бедняка и се зарадвали. Прибрали я и тоя пътъ решили да не скарать за нея, а да я подарять като помощъ на своитъ бедни другарчета.

Чичо Даню

Косъо Дългоносъо и Фроса Дългокоса

Весела повесть за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

VIII

Напраздно имъ обещавахе всичко, каквото поискать, напраздно споменавахе името на звездоброецъ — баща му. Дори последното разлюти една патица толкова много, че тя не сварваше да изговаря отъ вълнение цѣлитъ думи, но Косъо разбра гнѣва й:

— Звездобро. . . бащ. . . Кос. . . Дългонос. . . Познавамъ . . . Помнишъ. . . любимото ми дете съ стрела прониза. . . Сега ще ми се отплатишъ за него. . .

Не остана здраво мѣсто на Косъовата глава. Отъ изгубената кръвъ той толкова отслабна, че започнаха да му се явяватъ червени кръгове около очитъ, притъмнѣ му съвсемъ, и той падна полумъртавъ на земата. . .

Прочутиятъ звездоброецъ, бащата на Косъо и Фроса, бѣше много замисленъ. Нѣколко пѣти той се изкачва горе на кулата, връща се пакъ, влиза отъ стая въ стая, въздиша и пѣшка. На закуска започна да рѣже хлѣба съ вилица, а въ чая пусна едно голѣмо парче сирене вмѣсто захаръ. Фроса го гледаше неспокойно съ голѣмитъ си сини очи и едва сдържаше съзлитъ си.

— Бедниятъ татко, — мислѣше си момичето, — колко е угриженъ! Но азъ се същамъ защо. Защото Косъо тази вечеръ не се е връщаль въ кѣщи. И мене ми е мѣчно за Косъо, но повече жалья баща си. Като си дойде Косъо, азъ ще му кажа: „Мили Косъо Дългоносъо, моля ти се не ядосвай вече татко, той толкова много те обича! Ако не ти се ходи на училище, не ходи, но стой си тука при насъ. Азъ ще ти подаря моята Мица, ако искашъ, ще ти дамъ и джудженцата“ . . .

Докато тѣй си мислѣше Фроса, баща й бѣ забилъ погледъ въ една голѣма колкото

една врата книга и четѣше нѣщо. „Издирването на избѣгалитъ деца, — пишеше въ книгата, — става по два начина — или отъ една височина да се потрѣжи на бѣ езика, та всички птици и животни да разбератъ, кое дете е избѣгало, или бѣ вида билки и цвѣтя да се сварятъ наедно, водата имъ да се изпие, следъ което човѣкъ започва да вижда на голѣми пространства“.

— Кой ли начинъ да избира? — питаше се звездоброецътъ.

— И понеже не можеше самъ да реши, написа две билетчета и повика зеления си папалъ Чуу-Чуу. Той бѣше голѣмъ бърборко. Като изтегли едното билетче и чу, какъ звездоброецътъ прочете на гласъ: „Отъ една височина да се потрѣжи на бѣ езика, та всички птици и животни да разбератъ, кое дете се е изгубило“, започна да повтаря това тѣй кресливо, че събра всички тѣ птици около горската кѣща. На Косъовия баща нищо друго не оставаше, освенъ да потърси въ птичия речникъ

необходимитъ думи. На събралитъ се лястовици той каза:

— Лястовици лекокрили небесни ангелчета, кажете ми, моля ви се, де е моятъ синъ Косъо Дългоносъо — щъркелъ съ човѣшки очи? Лястовицитъ отвърнаха:

— Съ удовольствие, любезни господине. . . И литнаха на различни страни.

Сжцитъ думи звездоброецътъ повтори на езика на славейчата, чучулитъ гургулички, пѣтпѣдѣцитъ, врабцитъ, вранитъ, свраки, орлитъ, жеравитъ, скорцитъ, гължбитъ, кълвачитъ, соколитъ, чайкитъ, ястребитъ, бухалитъ, фазанитъ, кукумявкитъ, щъркелитъ, лебедитъ, дивитъ патици . . . Всички му обещаха любезно да потърсятъ Косъо. Само дивитъ патици нищо не отвърнаха. Въ очитъ имъ се четѣше нѣкаква незнайна мѣжа.

Но съ животнитъ работата бѣше съвсемъ друга. При звука на трѣбата най-напредъ се явиха катеричкитъ. Тѣ бѣха много възбудени. Очитъ имъ блестяха като никога.

— Дали сте се запитвали, любезни господине, този вашъ синъ колко пѣти е кралъ рожбитъ ни, — се обади следъ дълго колебание една едра катеричка.

— Вашиятъ синъ отрѣза най-жестоко опашкитъ на моитъ лисичета, — се обади на свой редъ една лисица.

— Косъо Дългоносъо задигна лани всичкитъ меченца на една моя роднина, — каза една мечка.

Зайцитъ, като чуха за какво ги викатъ, скриха се въ гората безъ дори да отвърнатъ. Бащата на Косъо бѣ загубилъ гласа си отъ викане. Той слѣзе бавно по стълбата на кулата, все тѣй загриженъ и омърлушенъ и се затвори въ работната си стая.

Малката Фроса, която бѣ изучавала дълго време езика на мечкитъ, вече знаеше всичко. Тя намисли да помогне на татко си. Надавяше се на геройството на своята слагиня Мица. И тѣй като си спомняше добре, какъ изглеждаше Косъо въ щъркелски видъ, реши че едничката тя ще може да го намѣри.

(следва)